

דף כח.

עין משפט א

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ד ה"ג

כיצד מפיסין ^ג. עומדין בהקף ומסכימין על מנין שמונים
מאה או אלה או כל מנין שיסכימו עליו. והמנה אומר
להם הצביעו והן מוציאים אצבעותיהן אחת או שתים.
ואם הוציא שלש מנין לו שלש. ואין מוציאים גודל
במקדש מפני הרמאים שהגודל קצר ונוח להוציאו
ולכפותו. והמוציא גודל אין מנין אותו לו. ומתחיל
המנה למנות מן האיש הידוע שהסיר מצנפתו תחלה.
ומנה על אצבעותיהן וחוזר חלילה עד שישלים המנין
שהסכימו עליו והאיש ששלם המנין אצל אצבעו הוא
שיצא בפיס ראשון לעבודה:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ה ה"א

בשחר קדם שיעלה עמוד השחר סמוך לו יבוא המנה
של מקדש וידפק על הכהנים שבבית המוקד והן פותחין
לו. נטל את המפתח ופתח את השער הקטן שבין בית
המוקד ובין העזרה ונכנס מבית המוקד לעזרה ונכנסו
אחריו הכהנים ושתי אבוקות של אור בידם ונחלקו
לשתי כפות. פת הולכת למזרח וכת הולכת למערב. והיו

^ג. כסף משנה כיצד מפיסין וכו' עד ויפקדם בטלאים. בפ"ב דיומא (דף כ"ב:;) וכתב
הריטב"א בשם התוספות שזה שנוטל המצנפת לא היה יודע סך המנין והאומר המנין
לא היה יודע ממי נטל המצנפת:

בִּוּדְקִין וְהוֹלְכִין אֶת כָּל הָעֲזָרָה עַד שִׁיגִיעוּ שְׁתֵּי הַכֹּתוֹת
 לְמִקּוֹם בֵּית עוֹשֵׂי חֻבֵּיתִין. הִגִּיעוּ אֵלָיו וְאֵלָיו אוֹמְרִין שְׁלוֹם
 הַכֹּל שְׁלוֹם. וְהַעֲמִידוּ עוֹשֵׂי חֻבֵּיתִין לַעֲשׂוֹת חֻבֵּיתִין:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ב הי"ב

כִּיצַד תּוֹרְמִין. מִי שֶׁזָּכָה לְתָרוֹם טוֹבֵל וְלוֹבֵשׁ בְּגָדֵי
 הַרְמָה ^ד. וּמְקַדֵּשׁ יָדָיו וְרֹגְלָיו וְאוֹמְרִים לוֹ הִזְהַר שְׁמָא תִּגַּע
 בְּכָלִי עַד שֶׁתִּקְדַּשׁ יָדֶיךָ וְרֹגְלֶיךָ. וְאַחַר כֵּן לֹקַח הַמַּחֲתָה
 וְשֵׁל כֶּסֶף הִיתָה. וְהִיא הִיתָה נְתוּנָה בְּמִקְצוֹעַ בֵּין כֶּבֶשׂ
 לְמִזְבֵּחַ בְּמַעְרְבוֹ שֶׁל כֶּבֶשׂ. וְנוֹטֵל אֶת הַמַּחֲתָה וְעוֹלָה
 לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ וּמַפְנָה אֶת הַגְּחָלִים אֵילָךְ וְאֵילָךְ וְחוֹתָה
 מִן הַגְּחָלִים שֶׁנִּתְאַכְלוּ בְּלֵב הָאֵשׁ וַיּוֹרֵד לְמִטָּה לְאַרְץ.
 וְהוֹפֵךְ פָּנָיו לְצָפוֹן וּמְהַלֵּךְ בְּאַרְץ לְמִזְרַח הַכֶּבֶשׂ כְּמוֹ עֶשֶׂר
 אַמּוֹת כְּלָפֵי הַצָּפוֹן. וְצוֹבֵר אֶת הַגְּחָלִים שֶׁחֲתָה עַל גְּבֵי
 הָרִצְפָּה רְחוֹק מִן הַכֶּבֶשׂ שֶׁלְשָׁה טְפָחִים. בְּמִקּוֹם שֶׁנּוֹתְנִים
 מְרֹאֵת הָעוֹף וְדִשׁוֹן הַמִּזְבֵּחַ הַפְּנִימִי וְהַמְּנוֹרָה. וְחֲתָתָה זֶה
 שֶׁחֲתָתָה בַּמַּחֲתָה וּמוֹרִיד לְרִצְפָּה אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ הִיא
 הַמִּצְוָה שֶׁל כָּל יוֹם:

ד. כסף משנה כיצד תורמין מי שזכה לתרום טובל וכו' עד והמנורה. בפ"ק דתמיד (דף כ"ח):
 כתב הריטב"א פ"ק דיומא שלא היה חותה מהגחלים שנעשו מהעצים שבמערכה אלא
 דוקא מהגחלים של איברים שנשרפו כמ"ש אשר תאכל האש את העולה אלמא שמהגחלים
 שנעשו מאיברי העולה היה חותה ויש לזה ראייה גדולה בגמרא, ולא ידעתי למה לא הוזכר
 בשום מקום תרומת גחלים אלא תרומת הדשן וכתב על זה הר"י בנבנשת ז"ל נלע"ד כי
 בעת תרומת הדשן היו שם קצת איברי עולה שנתאכלו וקצת שלא נתאכלו לגמרי והם גחלים
 בוערות קרוב להיות דשן לזה לא היה חותה מאיברי העולה הנשרפין קצת אשר למעלה
 במערכה אבל מפנה את הגחלים אילך וחותה מאברי העולה אשר הם למטה שנשרפו לגמרי
 עכ"ל:

דף כח:

עין משפט א

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ב הי"ב

עין בסעיף הקודם

עין משפט ב

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"א ה"ט

וְאִין בּוֹנִין בּוֹ עֵץ בּוֹלֵט כָּלֵל הָאֵלָא אוֹ בְּאֲבָנִים אוֹ בְּלִבָּנִים
וְסִיד. וְאִין עוֹשִׂין אֲכֶסְדְּרוֹת שֶׁל עֵץ בְּכָל הָעֶזְרָה אֵלָא שֶׁל
אֲבָנִים אוֹ לִבָּנִים:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"א ה"ג

תָּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֲרָבִים שׁוֹחֲטִין אוֹתוֹ מִשִּׁיאָרֶיךָ הַצֵּל
וְיִרְאֶה לְכָל שִׁהֲאָרֶיךָ. וְהוּא מִשֵּׁשׁ וּמִחֻצָּה וּמְעֵלָה עַד סוֹף
הַיּוֹם. וְלֹא הָיוּ שׁוֹחֲטִין אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם אֵלָא בְּשִׁמוֹנֶה

ה. כסף משנה ואין בונין בו עץ בולט כלל וכו'. נלמד ממ"ש לקמן בסמוך: ואין עושין
אכסדרות של עץ בכל העזרה וכו'. בספ"ק דתמיד (דף כ"ח:): כתב הראב"ד ואין בונין
בו עץ כלל א"א והלא לשכת כ"ג של עץ וכו'. מה שכתב והלא לשכת כ"ג של עץ היתה
הכי איתא בסוף מדות (פרק ה') שלשכת כ"ג היתה נקראת לשכת העץ. ומ"ש עוד ובשמחת
בית השואבה מקיפין כל העזרה גזוזטרא וכו'. בפרק שני דמדות (משנה ה'). ומ"ש אבל
בעזרת הנשים ובהר הבית מותר כלומר וההיא דשמחת בית השואבה בעזרת הנשים היתה
ובספ"ג מהלכות ע"ז תירץ דשאני ההיא דלשעתה היתה וכתב שם עוד ובימה של עץ שהיו
עושים למלך בשעת הקהל לשעתה היתה: ותמיהא לי הא דתנן בפרק ג' דמדות וכלונסות
של ארז היו קבועים מכתלו של היכל לכתלו של אולם כדי שלא יבעט ושמא יש לומר שלא
קבועים ממש קאמר בבנין אלא קבועים בעלמא בלא בנין ועל פי זה יש לתרץ ללשכת כ"ג
שלא היתה קבועה בבנין אלא בלא בנין ועי"ל שלשכת כ"ג לא של עץ היתה אלא בנין
אבנים ולא נקראת של עץ אלא מפני שהניחו בה עצים אי זה פעם וטעמא דמסתבר הוא
דאם לא כן למה נשתנת לשכה זו לעשותה של עץ יותר משאר לשכות שהיו של בנין. ועי"ל
דהראב"ד ניחא ליה לשכת כהן גדול שתהא של עץ מפני שסובר שלשכה זו היתה בנויה
במקום דריסת רגלי ישראל ולא אסרו אלא משער נקנור ולפנים שהוא אצל המזבח ומקשה
לרבינו שסתם דבריו ומשמע מדבריו שבכל הבית אין בונין עץ אפילו בעזרת הנשים ולדעת
רבינו יש לתרץ דכל העזרה דקאמר היינו משער נקנור ולפנים כדברי הראב"ד:

ו. כסף משנה תמיד של בין הערבים שוחטין אותו משיאריך הצל וכו'. עד קודם שיכנס
השבת. בריש פרק תמיד נשחט (דף נ"ח):

שְׁעוֹת וּמַחֲצָה וְקָרַב בְּתִשְׁעָה וּמַחֲצָה. וְלָמָּה מְאַחֲרִין אוֹתוֹ
 שְׁתֵּי שְׁעוֹת אַחַר תְּחִלַּת זְמַן שְׁחִיטָתוֹ. מִפְּנֵי הַקְּרָבָנוֹת שֶׁל
 יְחִידִים אוֹ שֶׁל צְבוּר. לְפִי שְׁאָסוּר לְהִקְרִיב קָרְבָן כָּלֵל
 קֹדֶם תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר. וְלֹא שׁוֹחֲטִין קָרְבָן אַחַר תָּמִיד שֶׁל
 בֵּין הָעֶרְבִים חוּץ מִקָּרְבַּן פֶּסַח לְבָדוֹ. שְׂאֵי אֶפְשָׁר
 שְׂיִקְרִיבוּ כָּל יִשְׂרָאֵל פְּסַחִיָּהּ בְּשְׁתֵּי שְׁעוֹת:

עין משפט ד הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ב הי"ג

אַחַר שְׂיָרַד זֶה שְׁתָּרַם רְצִים אַחֲיו הַכֹּהֲנִים וּמִקְדָּשֵׁין
 יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם בְּמַהֲרָה. וְנוֹטְלִין אֶת הַמַּגֵּרְפוֹת וְאֶת
 הַצְּנוּרוֹת וְעוֹלִין לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ. וְכָל אֵיבָרֵי הָעוֹלוֹת
 וְאֵימוּרֵי הַקְּרָבָנוֹת שֶׁלֹּא נִתְּאֶכְלוּ כָּל הַלֵּילָה מִחֲזִירִין
 אוֹתָם לְצִדְדֵי הַמִּזְבֵּחַ. אִם אֵין הַצִּדְדִין מִחֲזִיקִין סוּדָרִים
 אוֹתָם בְּכַבֵּשׁ כְּנֻגַד הַסּוּבָב. וְאַחַר כֵּן גּוֹרְפִין אֶת הַדָּשָׁן
 בְּמַגֵּרְפוֹת מְכֹל צִדְדֵי הַמִּזְבֵּחַ. וּמַעֲלִין אוֹתוֹ עֲרֻמָּה עַל גְּבֵי
 הַתְּפוּיֹת. וְגוֹרְפִין אוֹתָהּ הָעֲרֻמָּה בְּפֶסְכָתָהּ. וְהוּא כְּלֵי גְדוֹל
 שְׁמַחֲזִיק לְתֵף. וּמוֹרִידִין אוֹתוֹ לְמִטָּה. וּבְרַגְלִים לֹא הָיוּ
 מוֹרִידִין אוֹתוֹ אֶלָּא מִנִּיחִין הָעֲרֻמָּה גְבוּהָה בְּאִמְצַע
 הַמִּזְבֵּחַ מִפְּנֵי שֶׁהוּא נוֹי לְמִזְבֵּחַ:

ז. כסף משנה אחר שירד זה שתרים רצים אחריו הכהנים וכו' עד מפני שהוא נוי למזבח. בפ"ב
 דתמיד (דף כ"ח):